

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt man som udenforstående har ret til at rejse en faderskabssag, når man har haft et seksuelt forhold til moderen, men hvor moderen i øvrigt bor i et fast forhold. Vi mener ikke, man skal have den ret. Vi ønsker at sætte grænsen ved de tilfælde, hvor man har haft et samlivsforhold, og moderen føder barnet inden for 10 måneder efter forholdets ophør. I den situation skal den samlede have ret til at rejse en faderskabssag, men med hensyn til den udefrakommende er de fleste af os i folketingsgruppen ikke enige i, at han skal have en ret.

Der er selvfølgelig forhold, der taler for det, og justitsministeren gennemgik det jo så gripende, f.eks. at barnet har et behov for at have viden om den genetiske far. Men den sociale far, som selvfølgelig går ud fra med 100 pct.s sikkerhed, at han er faderen, og som elsker barnet over alt på jorden, har jo også en interesse i at have det forhold til barnet. Vi skal jo også huske på, at hvis man bliver dømt som genetisk far, har man samværset, og det vil bryde ind i et i øvrigt velfungerende forhold mellem den sociale far og barnet.

Det er et emne, som vi har diskuteret vildt i gruppen, og der var en, der sagde, at omkring 8 pct. af den danske befolkning render rundt og tror, at deres sociale far også er deres biologiske far, selv om det ikke er tilfældet, og det er jo ret mange. Omvendt kan man jo sige – og jeg ved, det er modargumentet: Hvem vil dog rejse en sag, hvis man ikke vil udpeges som og ikke vil være far til barnet? Det er jo ret mange penge, man skal af med hver måned. Men det er i hvert fald et tema, som vi diskuterer løbende, og som vi naturligvis også vil inddrage i debatten i Retsudvalget.

Så er der noget mere retsteoretisk, som jeg selv synes skal nævnes her under førstebehandlingen, nemlig Dommerfuldmægtigforeningens problematisering af positive beviser, dvs. at statsamterne fremover skal kunne få en dna-test, som så kan danne grundlag for afgørelsen. Dommerfuldmægtigforeningen mener, at det er et retsteoretisk problem, som i hvert tilfælde skal drøftes, og vi skal også se på med åbne øjne, hvad det er, vi går i gang med, hvis vi ændrer fordelingen mellem amternes og domstolens opgaver.

Så er der forslaget om, at børn under 12 år skal kunne ytre sig i samværssager. Det forslag støtter vi varmt.

Den ændring, som sker i loven om forældremyndighed og samvær, agter jeg simpelt hen fuldstændig firkantet at udnytte til, at vi får en generel behandling af praksis vedrørende samværssager. For nogle år siden ændrede vi loven således, at det blev lettere for faderen at opnå samvær, og samtidig blev det muligt, også for folk med fælles forældremyndighed, at få konflikter løst med statsamtets hjælp. I langt, langt, langt, langt, langt de fleste tilfælde går det godt, der er ingen problemer, og alle er glade.

Men der er nogle ganske, ganske få sager, hvor børnene er ekstremt bange for at være i den anden forælders varetægt under samværet. Vi hører jo de historier, og vi ved godt, at mange af dem er overdrevne. Men samtidig skal vi også på en eller anden måde sikre, at de fremtidige samværregler kun har én eneste tarv at varetage, nemlig barnets, og det bliver svært. Vi får alle sammen mange breve om det, og det er en frygtelig svær sag, men vi må på en eller anden måde kunne se på, om der er nogle ting, der skal ændres.

Vi oplever også, at statsamterne og Civilretsdirektoratet bruger enorme ressourcer på bittesmå konfliktsager: Må barnet gå i en kirke, eller skal barnet gå i en anden kirke? Skal barnet have rent tøj med, når mor afleverer, og far henter? Og jeg ved ikke hvad. Det ligger tilsyneladende inden for de offentlige myndigheders kompetence at tage stilling til alt, men spørgsmålet er, om vi ikke skal have en eller anden form for bagatelgrænse. Kan det være rigtigt, at vi skal bruge de offentlige myndigheder til i virkeligheden at fastholde en konflikt? Det ligger der jo også i det, hvis man kan klage over hvad som helst mellem himmel og jord.

Men samtidig skal vi huske, at klagerne afspejler en fundamental utilfredshed forældrene imellem – utilfredshed med, hvordan tingene fungerer i samarbejdet omkring børnene. Derfor skal vi tage fat i Københavns Amts projekt med mediation og se, om vi ikke kan skaffe nogle penge og få uddannet nogle folk, som kan udvikle og videreudvikle Københavns Amts projekt. Det er mit indtryk, at der har været meget stor tilfredshed, både fra forældrenes og de ansattes side. De er simpelt hen sluppet for en lang række besværlige sager, som kun var konfliktsager, fordi de afspejlede en grundlæggende konflikt, der kunne løses. Vi ved jo også, at der i Norge er nogle meget gode regler herom.

Vores mål skal være, når vi nu går i gang med at kigge på samværreglerne – og jeg hå-